

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 lutego 2021 r.

Pozycja 44

POSTANOWIENIE

z dnia 1 grudnia 2020 r.

Sygn. akt Ts 137/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak – przewodniczący

Piotr Pszczółkowski – sprawozdawca

Leon Kieres,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 1 lipca 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 września 2018 r. (data nadania) [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie: [...] Sp. z o.o. w upadłości, dalej: skarżąca) wystąpiła o zbadanie zgodności art. 70 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, ze zm.) w zakresie, w jakim „przewiduje, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania w sprawie, a nie przeciwko osobie” z art. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 1 lipca 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 14 lipca 2020 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Stwierdził, że skarżąca nie wskazała wolności ani praw, z którymi łączy naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej i równości wobec prawa wszystkich podmiotów.

3. W zażaleniu z 21 lipca 2020 r. (data nadania) skarżąca zarzuciła Trybunałowi naruszenie art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) przez przyjęcie, że nie wskazała, w jaki sposób jej prawa lub wolności zostały naruszone w sytuacji, „gdy art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poza stanowieniem podstawy obowiązywania innych zasad konstytucyjnych, ma też własną treść normatywną” oraz „gdy skarżąca wskazywała

również na różnicowanie położenia podmiotów prawa w zależności od tego zgodnie z jaką dziedziną prawa będzie rozpatrywana ich sytuacja faktyczna, w tym przypadku prawa podatkowego oraz prawa karnoskarbowego, co stanowi naruszenie prawa do równego traktowania”. W ocenie skarżącej Trybunał naruszył ponadto § 27 ust. 1 Uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lipca 2017 r. w sprawie Regulaminu Trybunału Konstytucyjnego (M.P. z 2017 r. poz. 767) przez „brak wydania zarządzenia o przekazaniu sprawy do łącznego rozpoznania ze sprawą z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 22 października 2014 r., w sytuacji gdy rozpatrywana sprawa ze skargi [...] sp. z o.o. dotyczy sprawy będącej przedmiotem wcześniej złożonego wniosku”. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie skardze dalszego biegu, a także połączenie niniejszej sprawy ze sprawą o sygn. II.511.1778.2014 MWA z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich „o zbadanie zgodności art. 114a ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy z art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 70 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w zakresie, w jakim przewiduje, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania w sprawie, a nie przeciwko osobie, z art. 2 Konstytucji RP”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i nie zasługują na uwzględnienie.

Trybunał w pełni podziela stwierdzenie, zawarte w zaskarżonym postanowieniu, że skarżąca nie wskazała – stosownie do wymogu wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji – naruszonych wolności lub praw konstytucyjnych. Co prawda wymieniła w treści skargi wzorzec kontroli i określiła upatrywany sposób jego naruszenia, jednakże – jak wyjaśnił to Trybunał w zakwestionowanym orzeczeniu – powołany przez skarżącą przepis nie mógł być wzorcem kontroli konstytucyjności w jej sprawie. Zgodnie bowiem z art. 79 ust. 1 Konstytucji wzorcami kontroli w postępowaniu skargowym mogą być wyłącznie przepisy Konstytucji kreujące wolności lub prawa podmiotu występującego ze skargą konstytucyjną.

Wskazany w skardze art. 2 Konstytucji nie jest samoistnym źródłem praw podmiotowych jednostki, a przez to nie może być samodzielną podstawą kontroli w sprawach skargowych. W wydanym w pełnym składzie postanowieniu TK z 23 stycznia 2002 r. (sygn. Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zasady wynikające z art. 2 Konstytucji są adresowane przede wszystkim do ustawodawcy i wyznaczają sposób, w jaki powinny być normowane poszczególne dziedziny życia publicznego. Odwołanie się do tych zasad może mieć znaczenie tylko wtedy, gdy skarżący wskaże równocześnie wolność lub prawo podmiotowe, które mają swoje źródło w postanowieniach Konstytucji, a które doznały uszczerbku na skutek naruszenia powyższych zasad (zob. także postanowie-

nia TK z: 19 grudnia 2001 r., sygn. SK 8/01, OTK ZU nr 8/2001, poz. 272 oraz 26 czerwca 2002 r., sygn. SK 1/02, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 53). Z przepisu tego, niepowiązanego z innymi przepisami ustanawiającymi konstytucyjne prawa podmiotowe, nie wynikają żadne prawa ani wolności jednostki.

3. Z uwagi na to, że skarga konstytucyjna nie może zostać rozpatrzona merytorycznie przez Trybunał Konstytucyjny, wniosek skarżącej o jej łączne rozpoznanie z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, zarejestrowanym w Trybunale pod sygn. K 31/14, należało pozostawić bez rozpoznania. Niezależnie od powyższego żądanie skarżącej nie podlegałoby uwzględnieniu, gdyż zgodnie z § 30 ust. 3 Uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lipca 2017 r. w sprawie Regulaminu Trybunału Konstytucyjnego (M.P. z 2017 r. poz. 767; dalej: Regulamin TK) łączne rozpoznanie nie może dotyczyć spraw zainicjowanych w różnych trybach kontroli.

Sformułowany w zażaleniu zarzut naruszenia § 27 ust. 1 Regulaminu TK „poprzez brak wydania zarządzenia” dotyczący łącznego rozpoznania obu spraw Trybunał uznał za nierzeczowy. Przepis ten reguluje postępowanie w razie wniesienia do Trybunału wniosku, a co za tym idzie nie dotyczy przesłanek uzasadniających zarządzenie łącznego rozpoznania spraw wniesionych do Trybunału (§ 30 ust. 1-3 Regulaminu TK), jak również kwestii związanych ze wstępną analizą skargi konstytucyjnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.